

Arrest

nr. 229 064 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* de advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 10 november 2017 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland met een daaraan gekoppelde verblijfstitel geldig tot 20 november 2020. Verzoekster betwist dit niet.

Verzoekster vraagt in het verzoekschrift om bevestiging van haar vluchtelingenstatus.

De Raad merkt op dat verzoekster zich hiertoe dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure. De bevoegdheid van de Raad in onderhavige procedure laat ter zake niet toe tot een beoordeling over te gaan.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekster er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het

verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde, en dat de tekortkomingen in Griekenland waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan overigens worden vastgesteld dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg voor haar medische problemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij immers telkens bijstand kreeg in het geval van dringende medische hulp bij de spoeddienst (notities persoonlijk onderhoud 8 april 2019, p. 5 en 8).

Gelet op voorgaande toont verzoekster niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Bovendien heeft verzoekster evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade, en kunnen er in hoofde van verzoekster geen indicaties van een doorslaggevende kwetsbaarheid worden ontwaard.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken.

Verzoeksters betoog dat zij bij een terugkeer naar Griekenland mogelijks zal worden blootgesteld aan mensonterende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekster in concreto aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die aantonen dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen in Griekenland tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juli 2019, voert verzoekende partij aan dat de situatie in Griekenland ontoereikend is en zij als erkend vluchteling geen voordelen heeft zoals de Griekse burgers. Verzoekende partij wijst op het incident waarbij zij haar papieren kwijtspeelde door een diefstal; de politie weigerde haar klacht te noteren. Voorts stelt verzoekende partij dat zij de concrete problemen toelichtte met betrekking tot het gebrek aan huisvesting en medische verzorging.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concrete en valabele opmerkingen bijbrengt aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

4.3. De Raad herhaalt dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekende partij gebruik kan maken.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekende partij, die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en

integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

4.4. De Raad herneemt de grond in de beschikking van 29 juli 2019 waar wordt opgemerkt: *“Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekster de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan verzoekster gebruik kan maken.”*

Verzoekende partij beweert weliswaar, waar ze op algemene wijze oppert dat zij als erkend vluchteling geen voordelen heeft zoals de Griekse burgers, doch ze maakt niet *in concreto* aannemelijk dat haar situatie verschilt van en zij niet dezelfde rechten en voordelen in Griekenland kan laten gelden als de Griekse onderdanen. Het komt aan verzoekende partij toe om dit concreet aan te tonen, waar ze echter in gebreke blijft.

4.5. De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat, *in casu* Griekenland, werd verleend, te weerleggen.

In voormelde beschikking werd dienaangaande eerder het volgende gesteld:

“Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekster in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoekster in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als internationaal beschermde, en dat de tekortkomingen in Griekenland waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekster persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekeland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekster een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekeland. Verzoekster slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan overigens worden vastgesteld dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg voor haar medische problemen. Uit haar verklaringen blijkt dat zij immers telkens bijstand kreeg in het geval van dringende medische hulp bij de spoeddienst (notities persoonlijk onderhoud 8 april 2019, p. 5 en 8).”

Verzoekende partij merkt ter zitting zeer algemeen op dat zij haar concrete problemen toelichtte met betrekking tot het gebrek aan huisvesting en medische verzorging, doch ze laat wederom na -net als in haar verzoekschrift- concrete en valabele argumenten bij te brengen die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen in dit verband *in concreto* in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Het is aan verzoekende partij om die concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft.

4.6. Verzoekende partij wijst voorts opnieuw op het incident waarbij zij haar papieren kwijtspeelde door een diefstal en herhaalt dat de politie weigerde haar klacht te noteren.

Echter, een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen is geenszins van aard en verzoekende partij brengt voorts geen concrete en pertinente elementen bij die vermogen afbreuk te doen aan volgende overwegingen in de bestreden beslissing, waarbij op goede grond wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij geen of onvoldoende beroep kan doen op de Griekse autoriteiten voor hulp en/of bescherming:

“Verder verklaarde u zich, in het bijzonder als alleenstaande vrouw zonder woonst, onveilig te voelen in Griekenland. Concreet verklaarde u hierover dat u net als andere personen in het park het slachtoffer was van een aanval van xhenofobe jongeren en dat u persoonlijk werd bedreigd met de dood door een Afghaans vriendje van een vriendin (CGVS, p. 10-11). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van deze problemen bij een terugkeer naar Griekenland zou kunnen doen – op de Griekse autoriteiten. U meent dat de politie niks voor u zou doen in het geval van veiligheidsproblemen door uw ervaringen met de politie na de bedreiging van de Afghaan en na het beroofd worden van uw tas (CGVS, 11-12). U verklaart hieromtrent nog dat het wel mogelijk is om naar de politie te stappen maar dat de politie niks zal doen en geen verslag zal opmaken omdat u een vluchteling bent en vluchtelingen niks waard zijn (CGVS, p. 10-11). Voor uw opmerking dat de politie niks onderneemt, verwees u nog naar de lakse houding van de politie – even kijken en vervolgens weer vertrekken – toen een Albanees een Afghaan had gedood (CGVS, p. 10). Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt echter dat in uw persoonlijk geval de politie u wel in de mate van het mogelijke heeft geholpen wanneer u een beroep op hen hebt gedaan. Wat betreft het incident in het park blijkt dat, hoewel u beweerde dat de politie pas na enkele uren ter plaatse kwam, de politie ervoor heeft gezorgd dat u met een ambulance naar de spoeddienst werd gebracht (CGVS, p. 7 en p. 9). Verder gaf de politie u, zowel in het park als toen u na het incident aangifte ging doen van uw gestolen tas, het advies dat u een afspraak moest maken met skype bij de asielinstanties om de diefstal van uw documenten te melden en uw nieuwe documenten aan te vragen (CGVS, p. 8 en p. 12). Dat de politie uw gestolen spullen niet kon recupereren kan bezwaarlijk als onwil van de autoriteiten worden gezien, te meer u geen klacht heeft ingediend naar aanleiding van de aanval (CGVS, p. 9 en 12). Dat de politie enkele uren op zich liet wachten in het park kan te wijten zijn aan tal van factoren en kan evenmin beschouwd worden als enige onwil tot het bieden van bescherming. Voor wat betreft de Afghaan die in een jaloerse bui u met de dood bedreigde indien hij u nog zou tegenkomen, kan vooreerst worden opgemerkt dat het om een eenmalige gebeurtenis gaat. Uit het feit dat een politieagent in dit geval uw verhaal niet noteerde, kan niet afgeleid worden dat u geen enkel beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten wanneer u effectief met concrete veiligheidsproblemen geconfronteerd wordt. De politieagent informeerde u overigens dat u bij verdere problemen van overlast met de Afghaan altijd de politie kan bellen en dat uw verklaringen op zich nog niet voldoende waren als bewijs om hem aan te houden. Bovendien merkte u zelf op dat er geen notities werden gemaakt omdat u geen identiteitsdocumenten kon voorleggen en u denkt dat de politie niet zou kunnen weigeren om uw aangifte te noteren indien u wel documenten had neergelegd

(CGVS, p. 11). In dit verband kan nog worden gewezen op het feit dat autoriteiten geen absolute bescherming dienen te garanderen tegen elk feit begaan door derden en dat de plicht van een overheid om hun burgers te beschermen geenszins een resultaatsverbintenis inhoudt. Voorts moet herhaald worden dat u in Griekenland over het statuut van vluchteling beschikt en dat u bijgevolg, zoals hierboven werd vermeld, gebruik kan maken van de rechten en voordelen hieraan verbonden. Griekenland als EU-lidstaat is een rechtsstaat die de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden heeft onderschreven. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat er mogelijkheden bestaan om naar aanleiding van problemen met de politie klacht in te dienen, onder meer bij de ombudsman.” (eigen onderlijning)

4.7. De Raad stipt voorts nog aan dat, zoals eerder in diezelfde zin pertinent door het Commissariaat-generaal werd opgemerkt, uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geenszins een wil of intentie blijkt om in Griekenland te blijven en er een duurzaam leven en toekomst op te bouwen. Integendeel, zo blijkt uit haar verklaringen o.a. dat verzoekende partij nooit een taalcursus Grieks heeft gevolgd omdat zij niet van plan was om er te blijven en dit dus nutteloos vond (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 8 april 2019, p. 10). Overigens blijkt ook dat verzoekende partij eerst een jaar illegaal in Griekenland verbleef, dat zij in die periode verschillende mislukte pogingen heeft ondernomen om door te reizen en hierbij al haar geld opdeed omdat zij koste wat het kost verder wilde reizen en dat zij pas na een jaar internationale bescherming in Griekenland heeft gevraagd en er vervolgens een tijdje later heeft verkregen (*Ibid.*, p. 5 en 6).

4.8. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat de situatie in Griekenland ontoereikend is, zonder evenwel voorts in te gaan op en daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren met betrekking tot de in de beschikking van 29 juli 2019 opgenomen grond.

Dat de (levens)omstandigheden voor personen die in Griekenland internationale bescherming vragen dan wel hebben verkregen moeilijk kunnen zijn en allesbehalve rooskleurig en dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partij eerder bijgebrachte informatie, wordt niet ontkend. Evenmin wordt betwist dat er nog steeds problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar zij in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS